

Nagyvárad, 1914. január 5. – Budapest, 1996. február 15.

1931-től a szegedi egyetem orvostudományi, 1934-től a matematikai és természettudományi karán tanult, 1936-ban vegyész és bölcsészdoktori oklevelet szerzett. 1937-1939-ben ösztöndíjjal a cambridge-i egyetemen folytatott kutatásokat. 1933–1946-ban a szegedi egyetem Orvosi Vegytani Intézetében Szent-Györgyi Albert tanítványa és munkatársa, gyakornok, tanársegéd, majd adjunktus, 1941-től az oxidáció és fermentáció című tárgykör magántanára, 1946-1949-ben a biokémia nyilvános rendkívüli tanára. 1949-től a budapesti (1951-től orvostudományi) egyetem tanszékvezető egyetemi tanára, 1960–1970-ben az MTA Biokémiai Intézete igazgatója, 1970-1978-ban az általa megszervezett MTA Szegedi Biológiai Központ főigazgatója, 1978-1986-ban a központ budapesti Enzimológiai Intézetének igazgatója. Főként a sejtlegzés kémiájával, az izomműködés kérdéseivel és az enzimek szerkezetével foglalkozott. 1947-től a Tudományos Egyesületek Nemzetközi Tanácsa (ICSU) alelnöke, 1976–1978-ban elnöke. 1970–78-ban az Országos Atomenergia Bizottság alelnöke, 1978–1985-ben az Országos Környezet-és Természetvédelmi Tanács elnöke. 1969–1971-ben a Nemzetközi Atomenergia Ügynökségben a magyar kormány képviselője volt, 1969–1970-ben a szervezet bécsi kormányzótanácsának alelnöke, 1972-től tudományos tanácsának tagja. Az MTA tagja 1946-ban lett, elnökségi tag 1949. november 29. és 1958. november 28. között volt, az MTA alelnöke 1967. május 5-étől 1973. május 11-éig, majd 1985. május és 1990. május között volt. 1985. június 8-án, az országos listán országgyűlési képviselővé választották; 1988. június 29-től 1989. október 23-ig az Elnöki Tanács elnöke. 1945-től a Magyar Kommunista Párt, 1948–1956-ban az MDP tagja volt.